

๒๒

หญิงรับใช้ของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

วันหนึ่งมีงานมหรสพ ในเมืองสาวัตถี หญิงรับใช้
 คนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในเรือนของท่านอนาถ
 บิณฑิกเศรษฐี อยากจะไปเที่ยวชมมหรสพ เธอจึงคิดว่
 การจะไปเที่ยวชมมหรสพนั้น จะต้องแต่งตัวให้สวย ๆ เพื่อ
 สร้างแรงดึงดูด

เราควรเข้าไปกราบขอความเมตตาจากผู้หญิง คือ
 นางบุญญลักษณา ภรรยาของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

เพื่อขอยืมเครื่องประดับสักชิ้นดีกว่า แล้วหญิงรับใช้นั้นก็
 เข้าไปหาคุณผู้หญิงขอยืมเครื่องประดับจากนางบุญญ
 ลักษณา ภรรยาของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีผู้เป็นนาย
 ของตน เมื่อกล้าขอยืม ท่านก็กล้าให้ได้เหมือนกัน

จึงได้ให้เครื่องประดับของตน ซึ่งมีมูลค่าหนึ่งแสน
 กับหญิงรับใช้นั้น เมื่อนางได้เครื่องประดับแล้วจึงใส่ไป
 เที่ยวชมมหรสพ ในอุทยานกับพวกเพื่อน ๆ ของตน อยาก

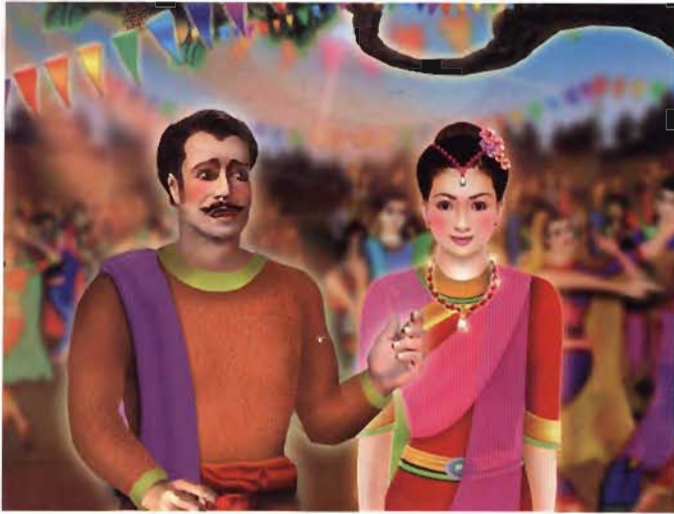
เป็นชาวสวรรค์ แต่ในงานมหรสพนั้น มีโจรคนหนึ่ง ชอบคอยขโมยเครื่องประดับจากบุคคลที่มาร่วมงาน คือ โจรนี้มาเที่ยวงานแต่ไม่ได้ดมหรสพ ดูแต่เครื่องประดับของผู้ที่มาเที่ยวงาน แล้วก็ถ้าเมื่อไหร่ก็จะไปขโมย หรือ ใช้กลอุบายล่อลวงไป

โจรเห็นหญิงรับใช้คนนี้ใส่เครื่องประดับที่มีค่ามาก ไปกระดุนต่อมแห่งความโลภขึ้นมา ดึงดูดกระแสน้ำ

แห่งความอยากได้ทรัพย์สินในทางที่มิชอบ เกิดความอยากได้เครื่องประดับของนาง แล้วก็คิดว่า เราจะต้องหลอกนาง และฆ่านางเสีย แต่ว่าต้องทำให้มันละมุนละไมหน่อย โจรนั้นจึงเข้าไปพูดคุย ทำท่าทางตีสันทักกับหญิงรับใช้ และก็พาไปเดินชมมหรสพ และได้พานางไปรับประทานข้าวปลาอาหาร และก็ชักชวนให้ดื่มสุรา

หญิงรับใช้คิดว่า ชายหนุ่มรูปหล่อคนนี้ ที่เขา

เลี้ยงอาหารเราเพราะเขาหลงเสน่ห์ในตัวของเราแน่เลย
เธอจึงได้รับประทานอาหารและดื่มสุรากับโจรนั้นอย่าง
สนุกสนาน

เมื่อรับประทานอาหารเสร็จ โจรก็ได้พาหญิงรับ
ใช้ ไปเดินชมมหรสพต่อจนถึงเวลาเย็น ก่อนที่จะเดินไป
ด้วยกัน หญิงรับใช้คิดว่า เขาคงหลงเสน่ห์เรา จึงเดิน
ไปด้วยกัน แล้วคุยกันไป เบิกบานกันไป คุยนั้น ชมโน่น

ชมนี้ สอบถามหาความรู้ เพื่อหยั่งเชิง เราจะต้องลองใจ
ผู้ชายคนนี้ให้รู้ว่า เขารักเราจริงหรือเปล่า

เธอจึงชวนโจรนั้นไปยังที่ลับตาคน เขาตอบเธอ
ว่า “น้องหญิงสถานที่นี้ ยังไม่มืดชิดพอ เราไปทางโน้น
กันดีกว่า” ให้มันมืดชิดหนักเข้าไปอีก

เมื่อเธอได้ยินชายหนุ่มรูปหล่อพูดอย่างนั้น คือ เธอ
เสนอไปเมตรหนึ่ง แต่เขาเสนอไปสองเมตรอย่างนี้

หญิงรับใช้คนนั้นสังหรณ์ใจว่า ตรงนี้ก็มืดซิดแล้ว เรา
สามารถที่จะเอ่ยปากฝากรักกันได้ แต่ทำไมชายคนนี้ ถึง
ต้องชวนเราให้ไปตรงโน้น ซึ่งมันไม่มีใครเลย แล้วมัน
เจิบมาก สงสัยจะต้องคิดไม่ดีกับเราแน่ คงจะตั้งใจฆ่า
เรา แล้วก็ขโมยเครื่องประดับเรา จึงพาไปตรงนั้น ตอน
แรกดูเหมือนเธอจะโง่ ถึงเธอจะเป็นคนรับใช้ แต่ก็เป็นคน
รับใช้ในบ้านท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกับนางบุญญ
ลักษณ์ ต้องมีปัญญาพอสมควร และต้องห้าวพอสมควร

เธอนึกในใจประโยคต่อไปอีกว่า ‘ไม่รู้ซะแล้วว่า
เราเป็นใคร เดี่ยวเราจะต้องทำให้โจรนี้รู้สำนึกเสียบ้าง’
เมื่อคิดอย่างนั้น เธอจึงกล่าวว่า “พี่จ่าน้องรู้สึกมินหัว และ
กระหายน้ำ สงสัยคงดื่มสุรามากแน่เลย” คือ ต้องทำ
ให้โจรเข้าใจว่า กำลังเมาไม่รู้สติ ขาดสติ แต่จริง ๆ แล้ว
เธอยังมีสติอยู่ “พี่ช่วยพาน้องไปดื่มน้ำหน่อย
ได้ไหมจ๊ะ”

ชายคนนั้นตอบว่า “ได้จ๊ะ น้องหญิง”

จากนั้นก็พาไปที่บ่อน้ำแห่งหนึ่ง หญิงรับใช้นั้นได้หาเชือกกับหมอน้ำให้โจรพร้อมกับบอกว่า “พี่จ๋า พี่จงตักน้ำจากบ่อนี้ให้น้องดื่มหน่อยสิจ๊ะ

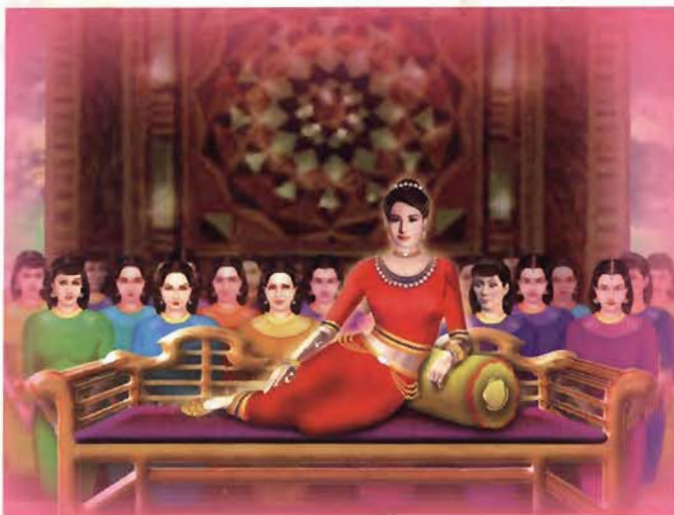
ชายคนนั้นตอบว่า “ได้จ๊ะ” พร้อมกับเอาเชือกมาผูกหมอน้ำ แล้วก็หย่อนลงไปในบ่อ

ขณะที่โจรกำลังไปตักน้ำในบ่อนั้น เธอใช้มือทั้ง

สองทูปสะโพกของโจร ปีก ๆ ตัดกำลังขาก่อน เพื่อให้โจรผละ แล้วก็ผลักลงไปในบ่อ นางเอาก้อนหินทุบใส่ลงไปในบ่อ จึงทำให้โจรตาย

หลังจากนั้นเธอรีบกลับบ้าน คิดเครื่องประดับแล้วจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้นางบุญญลักษณ์ฟัง “ข้าแต่นาย เพราะเครื่องประดับนี้ ดิฉันเกือบถูกฆ่าตายเสียแล้ว” นางบุญญลักษณ์รับฟังแล้ว ไปเล่าให้ท่านอนาถบิณฑิก

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ทูลอาราธนาให้พระพุทธร่องค์ทรงเล่าให้ฟัง พระองค์จึงทรงนำเรื่องราวในอดีตมาตรัสเล่าให้ฟัง ดังต่อไปนี้

ในอดีตกาลพระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติอยู่ ณ กรุงพาราณสี ได้มีหญิงงามเมือง หรือหญิงโสเภณี คนหนึ่งชื่อ สุลสา นางมีบริวาร ๕๐๐ คน คอยรับใช้นาง มีคฤหาสน์สวยงาม เธอมีค่าตัวคือนละ ๑,๐๐๐ กหาปณะ สำหรับทุก ๆ คนที่มี ๑,๐๐๐ กหาปณะ เธอได้รับเกียรติ

ได้รับการยกย่อง ให้เป็นของกลางของเมือง

ในกรุงพาราณสี มีโจรคนหนึ่งชื่อ สัตตกะ เป็นผู้กำลังดุจช้างสาร ในเวลากลางคืนโจรสัตตกะก็จะเข้ามา ปล้นตามเรือนของชาวเมืองตามชอบใจ พวกชาวเมืองได้รับความเดือดร้อน จึงชุมนุมกันเพื่อร้องเรียนพระราชา

ชาวเมืองได้กราบทูลพระราชาว่า “ข้าแต่สมมุติเทพ มีโจรเข้ามาปล้นเรือนของพวกข้าพระองค์ ได้

รับความเดือดร้อนมาก ขอพระองค์ได้โปรดเมตตาจัดการ
กับโจรด้วยเถิดพระเจ้าข้า”

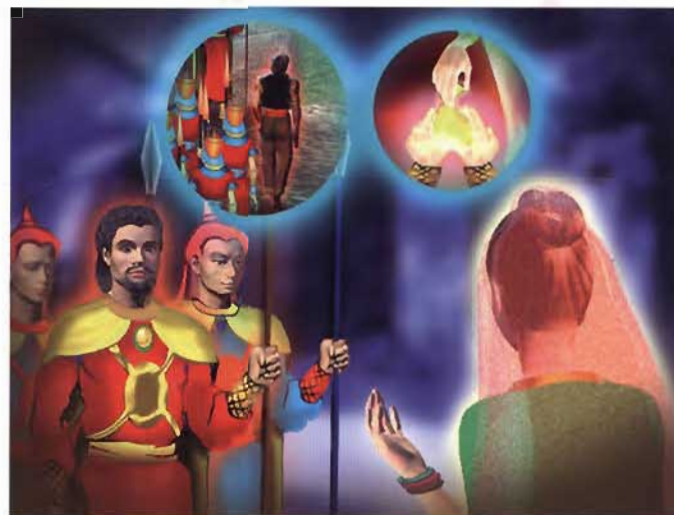
พระราชาก็รับสั่งให้เจ้าหน้าที่รักษาเมืองไปจับ
โจรล้นตุงะมาประหารชีวิต ถึงแม้จะมีกำลังประจักษ์ข้าง
สารก็ตาม แต่ว่ากำลังน้อยกว่าทหารของพระราชานี้ ไม
ช้าก็ถูกจับได้ ถูกเอามัดมือโพลงหลัง แล้วก็เขียนติดด้วยหวาย
เพื่อประจานโจรไปตามสี่แยกทั่วพระนคร

ชาวเมืองเมื่อรู้ว่า จับโจรล้นตุงะได้แล้ว ก็ดีใจส่ง
เสียงร้องไชโยโห่ฮิ้วกัน ขณะที่กำลังส่งเสียงกันอยู่นั้น
นางสุลสาได้ยินเสียงนั้น นางได้ยินดูที่หน้าต่าง เมื่อเห็น
โจรล้นตุงะ จึงเกิดความรักแบบสามภรรยา ชายคนอื่นเป็น
เพียงแค่ไปทำหน้าที่เท่านั้นเอง ชายใดมี ๑,๐๐๐ กหาปณะ
ก็ทำหน้าที่ เราจะต้องช่วยโจรคนนี้ให้พ้นจากโทษ แล้ว
ให้เลิกทำชั่วให้ได้ พอเลิกทำชั่วแล้ว จะได้มาอยู่ครองเรือน
กับเรา

นางมองดูโจรสลัดตกด้วยความเสันท่า แล้วจึงเรียกหญิงรับใช้ผู้ดูแลการเงินของนางมา “เธอจงนำเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะนี้ไปติดสินบนเจ้าหน้าที่ โดยบอกว่าโจรคนนี้ เป็นพี่ชายของนางสุลสา” คือชื่อของเธอตั้งไปทั้งเมือง ไปบอกแค้นก็ต้องรู้ “ขอให้นายรับเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะนี้ไปแล้วปล่อยตัวเขาไป” หญิงรับใช้นั้นก็จึงรีบไปดำเนินการตามคำสั่ง ได้ไปหาเจ้าหน้าที่

นางได้พูดกับเจ้าหน้าที่ตามที่นางสุลสาบอก ตอนแรกเจ้าหน้าที่บอกว่า ไม่ได้หรอก โจรคนนี้มีชื่อเสียงมาก ปล่อยไม่ได้ แต่ให้เงินเอา เอาอย่างนี้ เพื่อให้สมปรารถนาทั้งสองฝ่าย ถ้าหากว่า นายของท่านหาคนอื่นมาแทนได้ เราก็จะปล่อยโจรนี้ไป

หญิงรับใช้จึงรีบกลับมาบอกนางสุลสา เมื่อนางสุลสาทราบดังนั้นก็จึงออกอุบาย โดยให้หญิงรับใช้นั้นกลับ

ไปบอกผู้คุมว่า คินนี้จะส่งบุรุษพร้อมด้วยเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะไปเปลี่ยนตัวกับพี่ชายของเรา หญิงรับใช้นั้นก็จะนำความไปบอกแก่เจ้าหน้าที่ พอดอนกลางคินลูกชาย เศรษฐีก็จะถือเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะเอามาให้นางสุลลานั้นรับเงินไว้วางบนटक แล้วเธอก็ร้องไห้

ลูกชายเศรษฐีถามว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือน้องหญิง”

“พี่จำ โจรที่ถูกจับได้นั้นเป็นพี่ชายของน้องเอง” พุดไปร้องไห้ไปเพื่อให้ดูสมจริงสมจัง

“แล้วพี่จะช่วยน้องได้อย่างไรบ้างล่ะ”

เธอตอบว่า “ช่วยจริง ๆ หรือ” ถามเพื่อเกิดความมั่นใจ “ฉันได้ไปติดต่อเจ้าหน้าที่แล้ว เขาบอกว่า ถ้าได้เงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะแล้วจะปล่อยตัวพี่ชายของฉันไป แต่ตอนนี้ฉันหาคนที่จะนำเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะไป

“ให้เจ้าหน้าที่ไม่ได้” เธอพูดไป เธอก็ร้องไห้ไป ยิ่งร้องไห้หนักขึ้น

ลูกชายเศรษฐีเห็นน้ำตาของนางแล้วใจอ่อนแพ้น้ำตา เพราะหลงรักนางสุลสา เลยกล่าวว่า “พี่จะนำเอาเงินไปให้เอง”

เธอตอบว่า “ถ้าเช่นนั้นล่ะก็ พี่นำเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะที่พี่นำมาให้ฉัน เอาไปให้เจ้าหน้าที่เถอะ” ลูกชาย

เศรษฐีก็เลยนำเงินไปให้เจ้าหน้าที่ผู้คุมขังโจรสลัดตุกะ

เจ้าหน้าที่พอทราบว่า บุรุษคนนี้ คือ คนที่นางสุลสาส่งตัวมาแทน จึงจับตัวเอาไปขังซ่อนไว้ แล้วนำโจรสลัดตุกะออกจากห้องขัง เปลี่ยนตัวให้โจรนั้นนั่งในยานที่ปิดมิดชิด แล้วนำตัวไปส่งให้นางสุลสา

พอเจ้าหน้าที่ประกาศว่า โจรคนนี้ร้ายนัก คำว่าโจรในที่นี้หมายถึง ลูกชายเศรษฐี จะต้องประหารใน

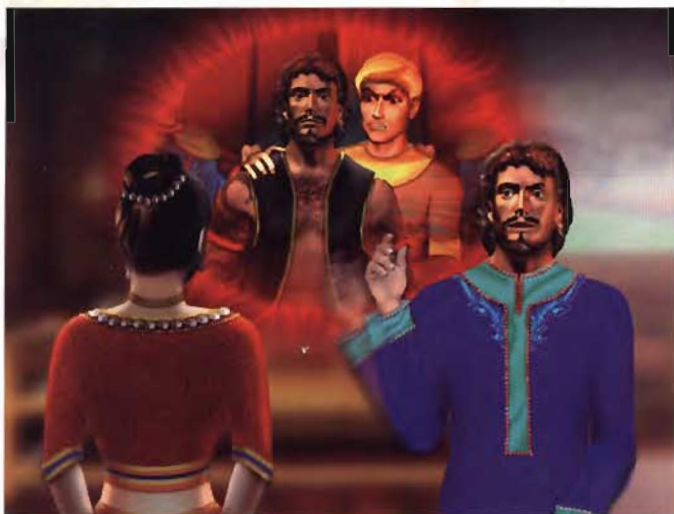
เวลากลางคืนเลย เจ้าหน้าที่จึงรอนคำ พอปลดคน
ก็รับนำลูกชายเศรษฐีไปที่ลานประหาร มีการอารักขา
อย่างเข้มข้น พอถึงที่ประหารก็ใช้ดาบตัดศีรษะของลูก
เศรษฐีทันที จากนั้นเจ้าหน้าที่จึงใช้ทล่าวเสียบร่างของลูก
ชายเศรษฐี แล้วนำไปแห่ประจานในเมือง คนจำไม่ได้
เพราะไม่มีหัว

ฝ่ายนางสุลสาได้อยู่กินฉันสามีภรรยากับโจรสัตตูกะ
นั้นด้วยความรัก โดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนอื่นอีกเลย

เป็นครั้งแรกที่เธอมีความรัก นอกนั้นเป็นหน้าที่ที่จะต้อง
ปฏิบัติ เพราะเป็นนางกลางเมือง

เมื่อเวลาล่วงไปได้ ๓ ถึง ๔ เดือน โจรสัตตูกะคิด
ว่า น่าเบื่อจริง ๆ เลย เราคงทนอยู่ที่นี่ไม่ไหวแล้ว คิดว่า
เราจะผ่านางสุลสานั้นพร้อมกับขโมยเครื่องประดับของ
นางซึ่งมีราคาแสนหาปณะไปด้วย

อยู่มาวันหนึ่งโจรสัตตูกะคิดหาอุบายได้ จึงพูดคำ

หวาน ๆ กับนางสุลสาวว่า “สุลसान้องรัก เมื่อครั้งที่เจ้า
หน้าที่บ้านเมืองจับตัวพี่มา ระหว่างทางพี่ได้บนบานต่อ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ยอดเขาโน้นว่า ถ้าพี่รอดตายครั้งนี้จะมา
ถวายเครื่องเช่นสังเวย ตอนนี้พี่ยังไม่ได้แก้บนเลย กลัว
ว่าจะผิดสัจจาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มันเสียศักดิ์ศรีความ
เป็นโจรของพี่ อาจจะทำให้มันอันเป็นไปได้ พี่จะชวนน้อง
ไปถวายเครื่องเช่นสังเวยต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์บนยอดเขาโน้น
ด้วยกัน”

นางสุลสาวกลับตอบว่า “ได้สิจ๊ะ ขอพี่จงรับหา
เครื่องสังเวย แล้วรีบไปกันเถอะ ดูดวงตาเธอเต็มเปี่ยม
ไปด้วยความรัก”

โจรกล่าวว่า “น้องจำการถวายเครื่องสังเวยแต่
เพียงอย่างเดียว อาจจะยังไม่เพียงพอ จะเป็นการไม่ไหว
ความเคารพต่อสถานที่และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น ทั้งพี่และ
น้องต้องแต่งกายด้วยเครื่องประดับให้อลังการ และก็ไป

พร้อมบริวารหมู่ใหญ่จึงเป็นการสมควร” คือทำให้แนบเนียน เธอเชื่อเพราะหลงรัก นอกจากหลงรักแล้ว คำพูดนั้นสมเหตุสมผลด้วย

“ดีจ้าพี่ ที่พี่กล่าวมานั้นสมเหตุสมผล ถ้าเช่นนั้นน้องขอตัวไปก่อน” เสรีจเรียบร้อยทั้งสองพร้อมด้วยบริวารหมู่ใหญ่ก็ออกเดินทางไปสู่ยอดเขานั้น

เมื่อไปถึงเชิงเขา ไจรัสตตุกะจึงกล่าวกับนางสุลสา

ว่า “น้องจำ สิ่งศักดิ์สิทธิ์เห็นคนมากันมาก พี่กลัวว่าท่านจะตื่นเต้น แล้วจะไม่รับเครื่องสังเวย ดังนั้นเราควรขึ้นไปทำพิธีกันแค่น้องกับพี่แค่นั้นก็พอแล้ว เพราะเป็นเรื่องส่วนตัว” แต่ไจรัสตตุกะนั้น แอบเหินบเอาอาวุธไปด้วย แล้วก็ให้นางสุลसानำเครื่องสังเวยขึ้นไปบนยอดเขา ความรักทำให้คนตาบอด เมื่อถึงยอดเขาแล้วไจรัสตตุกะก็สั่งให้นางวางเครื่องสังเวยไว้ที่โคนต้นไม้ ซึ่งอยู่ใกล้ปากเหวลึก ไปเลือกทำอย่างที่ดีทีเดียว ก็จะผลักนาง

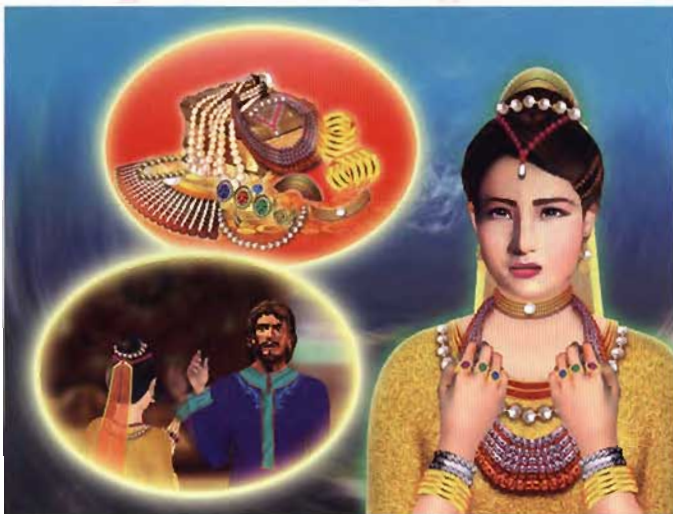
ตกลงไปเลย

จากนั้นโจรสลัดตูกะก็ชักอาวุธออกมา แล้วกล่าวว่า “สุลต่านองรัก พี่ไม่ได้นำเธอมาเพื่อถวายเครื่องสังเวทหรือ แต่พี่จะฆ่าเธอ แล้วก็จะเอาเครื่องประดับของเธอไป เธอจงถอดเครื่องประดับออกมาทั้งหมดเดี๋ยวนี้”

นางสุลต่านถามว่า “พี่จะฆ่าฉันทำไม มันต้องรู้เหตุผลกันก่อน”

โจรก็ให้เหตุผลว่า “ฉันอยากจะเป็นโจร ฉันอยากจะเป็นอิสระ ฉันไม่ได้รักเธอเลย ฉันต้องการทรัพย์สินของเธอแค่นั้นแหละ”

นางสุลต่านทบทวนเรื่องราว “พี่จ๋า พี่จงนึกถึงบุญคุณที่น้องเคยช่วยพี่ให้รอดตายด้วยเถิดพี่ น้องอุตส่าห์เลือกพี่ ไม่เลือกลูกชายเศรษฐี ทั้ง ๆ ที่ลูกชายเศรษฐีร่ำรวยมาก เขาให้ทรัพย์สินแก่น้องวันละ ๑,๐๐๐ กหาปณะ

แต่น้องไม่ได้สนใจเลย” โจรไม่ใจอ่อน เราจะเห็นว่า ขนาด
โจรเอาชีวิตเป็นเดิมพัน เกือบจะถูกประหารชีวิตแล้ว ยัง
กล้าทำความชั่ว เพราะฉะนั้นทำความดีก็ต้องกล้า
เหมือนกัน

เธอถาม “พี่...น้องมีพระคุณต่อพี่ถึงเพียงนี้แล้ว
พี่ยังจะฆ่าน้องอีกหรือจ๊ะ” เมื่อก็ถาม ตอนนี้เธอตอบว่า
“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน น้องจะให้ทรัพย์สินแก่พี่เป็นจำนวน

มากแล้วน้องจะยอมเป็นคนรับใช้ของพี่อีกด้วย”

“ไม่ต้องพูดมาก ถอดเครื่องประดับมา”

เธอไม่ยอมจำนน เธอเบี่ยงเบนความสนใจ คิด
ว่า โจรคงฆ่าเราแน่ เราต้องตายแน่ ๆ เพราะฉะนั้นเรา
จะต้องหาอุบาย ผลักโจรตกลงไปในเหว จึงกล่าวกับโจร
ว่า “ตั้งแต่น้องเกิดมาจนถึงขณะนี้ ไม่เคยรักใคร่มากเท่า
กับพี่เลย” อย่างนี้ถึงจะใจอ่อน “ก่อนตายน้องอยากจะ

ขออะไรที่สักอย่างได้ไหม” ต้องถ่วงเวลาก่อน

โจรถามกลับไปอีกทีหนึ่งว่า “เจ้าต้องการอะไร
ล่ะ”

นางตอบว่า “ขอให้น้องได้ถอดพี่ให้ชื่นใจแล้วเดิน
เวียนประทักษิณรอบพี่เสียก่อน เพราะว่าตั้งแต่นี้ต่อไป เรา
ไม่ได้พบกันอีกแล้ว”

โจรรู้สึกใจอ่อนแล้วตอบว่า “ได้สิจ๊ะ” แล้วนาง

ก็ได้เดินเวียนประทักษิณรอบโจรนั้น ๓ รอบ โจรก็ไม่
ทำอะไร แสดงว่า คำถามคำตอบ โจรตายใจจริง ๆ

เวียนครบ ๓ รอบแล้วนางกล่าวต่อไปอีกว่า
“พี่จ๋า น้องขอกราบพี่ ขอกราบ ๔ ทิศ” คือ กราบเท้า
ด้านซ้าย ด้านขวา ด้านหน้า ด้านหลัง ให้ครบหมดเลย
โจรมีความรู้สึก ว่า ไม่ค่อยจะมีใครมากราบขนาดนี้ เลย
ยอม แล้วนางก็กราบเท้าโจร

กัมกราบมาถึงด้านหลัง แต่ตาเธอมอง ๆ ไปที่ หุบเหว เธอคิดว่า ตัวเองก็ต้องตายแล้ว ถ้าไม่ทำอย่างนี้ ตายแน่ เรื่องอะไรเราจะยอมตาย ดังนั้นเธอจึงได้รวบรวม กำลังที่มีอยู่โดยรวบขาทั้งสองข้างของโจรทำให้โจรเสียหลัก แล้วนางก็ผลักโจรลงไปในหุบเหว ร่างของโจร ตกกระทบพื้นเบื้องล่าง แล้วก็แหลกละเอียดเป็นชิ้นเล็ก ชิ้นน้อยทันที

เหตุการณ์นี้ไม่ใช่รู้เฉพาะสองคนเท่านั้น เทวดา ที่สิงสถิตอยู่บนยอดเขานั้นได้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดด้วย เห็นแล้วก็อุทานขึ้นว่า “บุรุษก็ไม่ใช่ว่าจะฉลาดทุกแห่ง หรือในทุกสถานที่ หรือในทุกเรื่อง แม้แต่สตรีก็ฉลาดมี ปัญญา คิดแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็วเช่นเดียวกัน เหมือนนายพรานล่าเนื้อผู้ฉลาด ย่อมล่าเนื้อได้อย่างรวดเร็วด้วยธนู ฉันทิ” เรากำลังพูดถึง การล่าเนื้อ ยังไม่ได้พูดเรื่องบุญบาป อย่าคิดต่อ เป็นเพียง

อุปมา

นางสุลสาภัก็คิดหาอุปมาฆ่าโจรสัตตูกะได้
อย่างรวดเร็ว เหมือนลูกธนูอย่างนั้นเหมือนกัน คือ ธนูที่
ออกจากแสงฆ่ากวางตายเร็วขนาดนั้น เพราะช้ากว่านั้น
นางก็ต้องถูกฆ่าตาย นางคิดเร็วเทียบแล้วเหมือนลูกธนู
ทีเดียว

เทวดากล่าวว่า “ในโลกนี้บุคคลใดไม่รู้เหตุที่จะ

เกิดขึ้นโดยกระทันหัน ผู้นั้นย่อมเดือดร้อน” คือ เราไม่รู้
ว่า เราต้องตาย แล้วตายเมื่อไหร่ ตายด้วยอะไร แล้วเรา
ไม่ได้เตรียมตัวสั่งสมบุญกุศลไว้ ก็จะต้องเดือดร้อน เหมือน
โจรสัตตูกะที่ตกเหวตาย คือ จะต้องไปมีทุกข์อยู่ในอุปาย
แต่ในโลกนี้บุคคลใด รอบรู้เหตุที่จะเกิดขึ้นโดยกระทันหัน
ผู้นั้นย่อมรอดพ้นจากภัยอันตรายทั้งปวง เหมือนอย่างนาง
สุลสารอดพ้นความตายจากโจรนั้น

จากนั้นนางสุลสาเธอไม่เหลียวไปมองเลย หันหลัง
กลับเดินลงจากยอดเขา กลับไปหาบริวารของตนที่เชิง
เขา พวกบริวารเมื่อเห็นนางสุลสาเดินลงมาจากยอดเขา
คนเดียว จึงถามว่า “นายผู้ชายไปไหนหรือคะ”

นางสุลสาตอบว่า “อย่าไปถามถึงเขาเลย” แล้ว
ก็เดินทางกลับเรือนของตนทันที

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรื่องราวในอดีตจบ ทรง
ประชุมชาดกว่า โจรลัตตกะครั้งนั้นได้มาเป็นโจรในครั้งนี้

ส่วนนางสุลสาครั้งนั้น ได้มาเป็นหญิงรับใช้ของท่าน
อนาถปิณฑิกเศรษฐีในบัดนี้ ส่วนเทวดาผู้สิงสถิตอยู่บน
ยอดเขาได้เห็นเหตุการณ์ตลอดนั้น ได้มาเป็น เราตถาคต

นี้เป็นเรื่องราวหญิงผู้มีปัญญา ที่แก้ไขเหตุการณ์
ได้อย่างกระทันหัน ด้วยดวงปัญญา และกำลังใจอันสูงส่ง
ไม่ใช่กลุ่ม หรือแก้ด้วยวิธีไปตีมสุราเมรัย

